

[Aksel Larsen.]

man ikke engang har indkaldt rigsdagen til at behandle sagen. Så kan man jo sige: javel, men vi mener ikke, vi gjorde noget galt, for vi havde flertalspartierne med os. Ja, det kan man sige, men man burde dog teoretisk forudsætte muligheden af, at der kunne være rigsdagsmedlemmer, der kunne finde på at tænke over sagen under forhandlingerne her i tinget og eventuelt lade sig påvirke. Det ligger oven i købet sådan — det ved enhver —, at en væsentlig del af venstres rigsdagsmedlemmer var modstandere af at svare ja. Det ligger sådan, at i hvert fald en fremtrædende repræsentant for venstre, som ikke kan beskyldes for at være kommunist, nemlig fhv. justitsminister Elmquist, offentligt har erklæret, at venstres rigsdagsgruppe som helhed ønskede, at sagen skulle behandles på rigsdagen og ikke ved forhandling med rigsdagsgrupperne, og det ligger også sådan, at et fremtrædende medlem af venstres folketingsgruppe, det ærede medlem hr. Thor-kil Kristensen, har givet udtryk for, at det er en meget farlig politik, for når Danmark ikke har indflydelse på og indseende med Amerikas udenrigspolitik, så får vi overhovedet ingen indflydelse på, hvad vi kan blive rodet ind i ved, at vore militære styrker kommer ind under en amerikansk domineret enhedskommando. Sådan er forholdet.

Jeg ved naturligvis meget vel, at selvom vi kan komme med de bedste og mest soleklare argumenter for, at dette svar ikke burde være afgivet, så kan regeringen alligevel skaffe sig et flertal her i tinget. Det er nemlig desværre sådan, at man stundom må erkende, at argumentation i det danske folketing er nytteløs, at der er medlemmer af tinget, som enten ikke vil tænke over sagerne, som sløvt bøjer sig under partidisciplinen eller trøster sig med, at det går nok, eller overhovedet ikke følger med i, hvad der foregår i folketingssalen, men kun deltager i afstemningen og dør retter sig efter partiernes indpiskere. Sådan burde det ikke være, og så kan det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sige, hvad han vil, om kommunisternes ret eller ikke ret til at våge over rigsdagens rettigheder, men det gør de nu alligevel. Jeg vil for resten sige, at vi da også har den ubetingede forret til at våge over rigsdagens rettigheder, at vi er det eneste parti i denne sal, der ikke har antastet rigsdagens ukrænkelighed og dermed gjort os skyldige i højforræderi. Så jeg synes, vi har lov til at tale med.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard siger, at her er ikke brug for nogen politisk

demonstration. Jeg fatter ikke, at det ærede medlem vil så langt ned, at han betjener sig af denne udtryksform, som var passende for en socialdemokratisk ordfører eller minister, for det er altid sådan, at hvis kommunisterne stiller et forslag, som regeringen eller socialdemokraterne ikke kan godkende, så forkynder de, at det er bare en tom demonstration, men hvis de er i opposition — det er jo dog sket også i vor tid —, så er det ikke demonstration eller agitation, men realpolitik, når de stiller forslag eller dagsordener. Jeg synes, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i hvert fald skulle have ladet være med at synke ned på dette socialdemokratiske rigsdagsniveau. Jeg synes også, han skulle undlade det, fordi det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard selv har fremsat et forslag til beslutning. Jeg ved ikke, om det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard regner med at få det vedtaget. Jeg ved heller ikke, hvilke konsekvenser det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard regner med der vil komme af det, om det bliver vedtaget. Men jeg ved, at det i ret høj grad ligger på linie med det forslag til motiveret dagsorden, jeg her har stillet, og at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard derfor aldeles ikke har lov til at tale om demonstration. Hvis man er af den mening, at regeringens svar til Amerika var forkert, og hvis man er af den mening, at rigsdagens rettigheder er trådt for nær, så er man nødt til at give dette udtryk ved sin afstemning, og så klarer man sig ikke ved at forsøge at affærdige en dagsorden, der udtrykker dette, med, at det er demonstration.

Det generer ikke mig, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard føler så brændende trang til at lægge luft mellem sig og kommunisterne, det generer mig ikke. Jeg ved, at to dage før Atlantpagten kom til behandling i folketinget, var det radikale partis ledelse sådan indstillet, at man i hvert fald ikke ville stemme imod Atlantpagten. Jeg ved, at da den kom til behandling i folketinget, stemte den radikale rigsdagsgruppe imod Atlantpagten, idet man dog bemærkede — eller måske var det kort tid efter, at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) bemærkede —, at man dog naturligvis loyalt ville tage konsekvenserne af Atlantpagten, når den var blevet regulært vedtaget. Jeg ved også, at siden den tid har det radikale venstre nægtet at tage disse konsekvenser, og jeg roser det radikale venstre for det. Det radikale venstre har stemt imod militærbevillingen, som man ikke med